

Kunickiego Stanisława

Dzielnice: Bemowo

Osiedla: Boernerowo

Atrybuty: Nazwy pamiątkowe Od polskich postaci historycznych

Rok utworzenia nazwy:

Opis

Są dwie postaci o tym imieniu.

Stanisław Kunicki (1859-1942) - inżynier, specjalista w zakresie budowy mostów. Pochodził z Brześcia nad Bugiem, dzieciństwo spędził w stolicy, jednak kształcił się w Petersburgu. Tam, jako absolwent miejscowej Szkoły Korpusu Kadetów dostał się do Instytutu Inżynierów Komunikacji, który ukończył w 1881 roku. Z uczelnią tą związany był przez kolejne czterdzieści lat, będąc najpierw asystentem a od 1896 roku profesorem zwyczajnym statyki budowli. Przez ostatnie dwa lata pracy pełnił tam również funkcję rektora. Specjalizował się w projektach dużych stalowych mostów, które wykorzystano podczas budowy magistrali transsyberyjskiej. Od 1921 roku mieszkał w Warszawie, początkowo będąc urzędnikiem ministerialnym a później całkowicie poświęcając się pracy dydaktycznej na Politechnice Warszawskiej, zostając profesorem i kierownikiem Katedry Statyki Budowli. W 1937 roku rozpoczął przygotowania projektowe budowy mostu przez Wisłę, będącego przedłużeniem ul. Karowej, niestety, wszelkie plany zniweczyła okupacja hitlerowska. Zmarł w Warszawie.

Spoczywa:

Cmentarz Powązkowski, kwatera F/G, rząd III, miejsce 9.

Stanisław Kunicki (1861-1886) - działacz robotniczy i rewolucyjny. Urodził się w dzisiejszym Tbilisi, w Warszawie znalazł się jako siedemnastolatek. Tu ukończył gimnazjum, po czym wyjechał do Petersburga, gdzie studiował w Instytucie Inżynierów Komunikacji. Tam związał się z tajną organizacją "Narodnaja Wola", dążącą do obalenia caratu i przygotowującą zamach na Aleksandra II w 1883 roku. Już wówczas wraz z Ludwikiem Waryńskim i Kazimierzem Puchewiczem był twórcą założeń programowych partii Proletariat, w której został członkiem Komitetu Centralnego a po aresztowaniu Waryńskiego został jej niekwestionowanym przywódcą. Taka działalność spowodowała jego wydalenie ze studiów. Powrócił wówczas do Warszawy i zamieszkał w kamienicy przy ul. Freta 32. Poszukiwany przez carską policję zdobył fałszywe dokumenty i dość szybko przeprowadził się do kamienicy przy Rynku Starego Miasta 8. Był organizatorem kilku drukarni partyjnych (m.in. przy ul.

Waliców 8, ul. Nalewki 22, w mieszkaniu Piotra Bardowskiego przy ul. Hożej 30 a oraz ul. Zakroczymskiej 17). Zatrzymany w 1884 roku, został osadzony w X Pawilonie Cytadeli Warszawskiej. W procesie 29 proletariaczyków, który odbył się rok później, został skazany na śmierć. Pogrążył go udział w zamachach bombowych na tajnych agentów policyjnych, co uznano za terroryzm. Zginął wraz z innymi działaczami 28 I 1886 roku. Egzekucja miała miejsce na placu za Bramą Iwanowską. Spoczął na Wisłą.

Upamiętnienia:

Brama Straceń Cytadeli Warszawskiej - dwie tablice pamiątkowe m.in. z jego nazwiskiem (odsłonięcie - 1 IX 1952).

ul. Zakroczymska róg Konwiktorskiej - głaz z tablicą z brązu, ustawiony na trawniku, w miejscu domu, w którym mieszkał (odsłonięcie - 28 I 1956).

Ciekawostki

Spoczywa:

Data nadania nazwy: nazwa jest prawdopodobnie jeszcze przedwojenna. Zachowana podczas przyłączenia tych terenów do Warszawy 1951.05.15.
